

Slniečko 3

ROČNÍK 52

NOVEMBER 1997

9,50 SK

Založené v Matici slovenskej r. 1927

Dnes vám, dievčatá a chlapci, chcem porozprávať o spisovateľke Kláre Jarunkovej. Ale, čo to vravím, veď vám budem rozprávať o jej knižke, vlastne len o jednej rozprávke. Lenže nie je to tak, že keď rozprávame o spisovateľke, tak hovoríme aj o jej knihe, a keď hovoríme o knihe, tak vlastne predstavujeme spisovateľku? Och, akosi som sa zamotala. Tak o čom to budem rozprávať? O... o... o... Kde sa tu zrazu vzalo toľko o? Aj v hlave mi víri samé o... o... o! Ale prečo? Aha! Už viem. Lebo keď niekto chce rozprávať, tak musí hovoriť o... niečom. Spisovateľka Klára Jarunková porozprávala deťom:

- O psovi, ktorý mal chlapca
- O Tomášovi, ktorý sa nebál tmy
- O vtáčikovi, ktorý vedel tajomstvo
- O jazýčku, ktorý nechcel hovoriť
- O nôžkach, ktoré nechceli poslúchať
- O škole, do ktorej sa nedalo prísť načas
- O chlapcovi, ktorý plakal tri týždne
- O dievčatku, ktoré nemalo starkú
- O chlapcovi, ktorý vedel krásne rozprávať
- O dievčatku, ktoré šlo hľadať rozprávku
- O... stačí!

Klára Jarunková napísala ešte oveľa viac krásnych príbehov, ale tie si prečítate, keď ešte o pár centimetrov vyrastiete. A o čom som to chcela rozprávať ja? O rozprávke. Ale o ktorej? Hodím si korunu? Nie! Človek má rozprávať o tom, čo sa mu najviac páči. Lenže mne sa páčia všetky rozprávky. Tak začnem od začiatku a porozprávame si O psovi...

Nik nevedel, či je to pes, odkiaľ prišiel ani čo vie. Všimli si ho mamičky, ktoré po chodníkoch vozili svoje bábätká.

„Mali by sme zavolať toho človeka, čo chytá túlavé psy,“ povedala jedna z nich.

„Ale prečo?“ zhrozila sa mamička s červeným kočkom. „Veď je taký milý a skromný! Ani len nezabreše, aby nám nepobudil detičky.“

„Skromný je,“ uznala prvá mamička. „Čo iné mu aj zostáva, keď nie je ani pekný, ani veľký, ani múdry?“

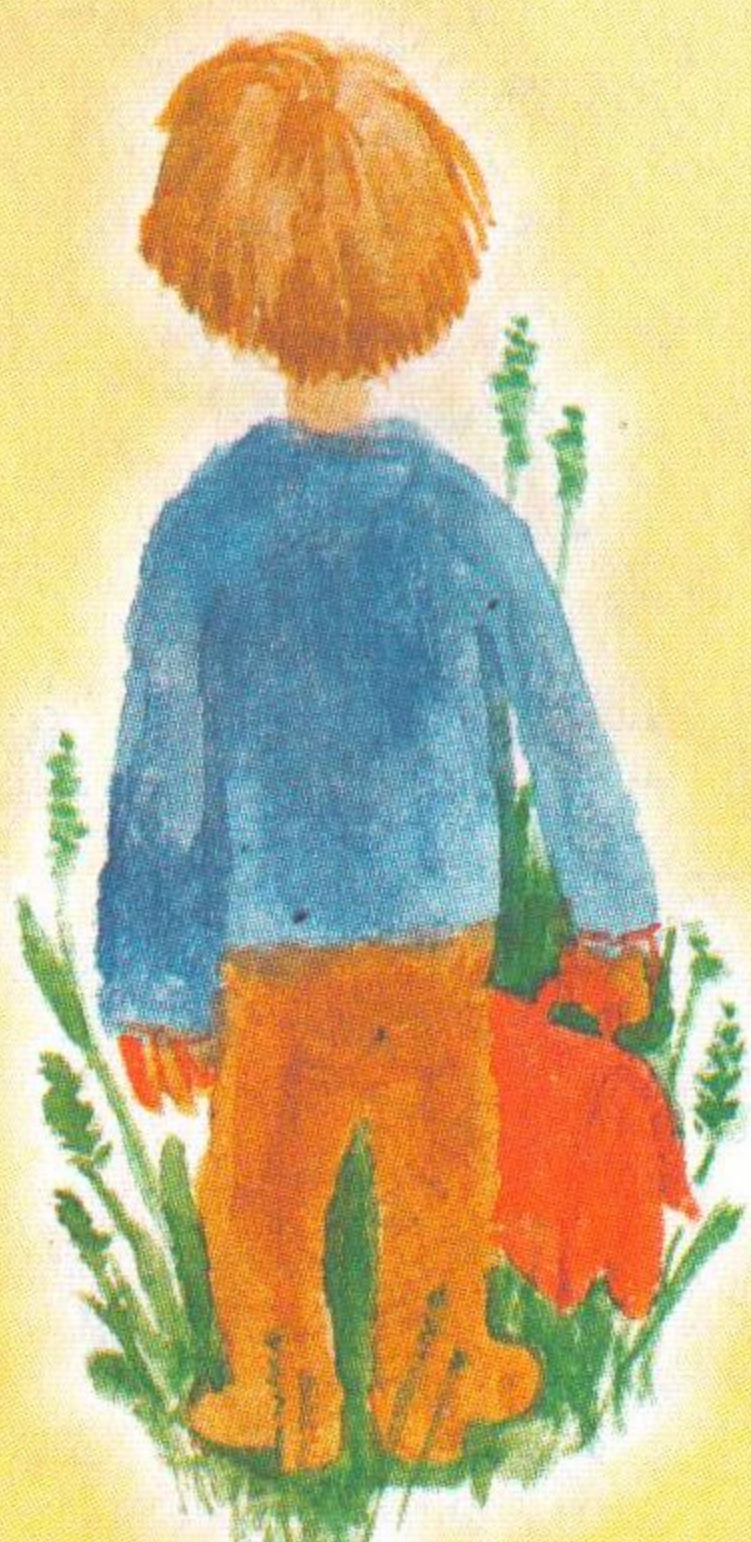
„Je síce malý a nie veľmi krásny,“ pripustila mamička s červeným kočkom, „ale zato nemusí byť ešte hlúpy. Hlupáci nebvávajú skromní.“

Teraz už vieme, aký to bol pes. Ak ho však chceme naozaj spoznať, mali by sme vedieť, o čom premýšľa:

Nemôžem ďalej takto žiť, povedal si v ten deň, keď prestal byť ufnukaným šteňaťom. Som dospelý pes a jedlo si zoženiem aj sám. Prenocujem hocikde, aj pod holým nebom. O to nejde. Lenže starať sa nemám o koho! Len sa tak túlam, hrám a pobehujem po svete, a to ma už neteší. Sám vidím, že by som sa mal pustiť do dákej užitočnej roboty.

Psík bol svetaskúsený, veľa toho videl na svojich túlačkách. Vedel, že ku každému psovi patrí aspoň jeden človek. Videl mocné vlčičky, boxery a dogy, ako si vedú na prechádzky svojich pánov. Videl hlúpe teriery, chlpaté pinčlíky a bezočivé jazvečíky, ako krížom-krážom po chodníkoch vláčia svoje panie, uviazané na remenoch.

Dlho takto pozoroval psí svet a všeličo sa mu v ňom nepáčilo.

Jedno však pochopil: že bez vlastného človeka je každý pes smutný a zbytočný.

Rozhodol sa teda, že si svojho človeka nájde.

A už si ho aj vyhlíadol.

Nebol to síce bohvieaký veľký človek, chodil iba do prvej triedy, ale bol vážny, chudý a pehavý, a to sa psovi náramne páčilo.

Tak si pes našiel chlapca a chlapec sa potešil psiemu kamarátovi. Lenže chlapci majú aj otcov:

O tom, že chlapci majú otcov, Psík nikdy nepočul. Vôbec nemal chuť púšťať do chlapcovho dvora kadejakých ľudí. Keď však videl svojho chlapca rozprávať sa s pánom celkom priateľsky, stíchol a trochu odstúpil.

„Čí je ten pes?“ spýtal sa pán.

Psík sa poponáhľal a vbehol za chlapcom na schodište, aby pánovi ukázal hlavne to, čí je ten chlapec!

Pán sa naň zahnal a skríkol:

„Ideš, ty blcháň!“

„Ako môžeš vedieť, že má blchy?“ povedal chlapec.

Psík podskočil, predbehol chlapca, už ho čakal hore na plošinke.

Ale ja mám blchy! Pravdaže mám. Nie som zas až taký chudobný, aby som nemal ani blchy! Blch mám toľko, že by sa nepomestili hádam ani do dvoch veľkých psov...

To bol prvý problém. K nemu sa pridala ďalší – domovník, ktorého Psík nepustil do domu. Na druhý deň visela na bráničke tabuľa s nápisom – Psom vstup prísne zakázaný!!! Chlapec so Psíkom chodili smutne po uliciach, až zašli na kraj mesta k nábytkárskemu závodu:

Zrazu sa psík strašne rozbrehal a vyrazil ako šíp k bráne závodu. Chlapec pobehol za ním.

Vo dverách malého vysvieteného domčeka, prilepeného k veľkej bráne, stál sivovlasý dedko a usmieval sa na rozpajedeného Psíka. Tak sa naň usmieval, že Psíkovi sa odne-

Hurá! Problém je vyriešený. Nebolo to také jednoduché, ako som vám to rozprávala ja, a navyše ten príbeh v rozprávaní Kláry Jarunkovej je dlhší a oveľa krajší. Tak si ho prečítajte v knižke O psovi, ktorý mal chlapca alebo v knihe Rozprávky a potom vyriešite aj problém, ktorý mám pre vás ja. Viete, ako chlapec pomenoval psa? Odpoveď pošlite na korešpondenčnom lístku na adresu: Slniečko, P. O. Box 307, Námestie SNP 12, 810 00 Bratislava. Ak sa na vás usmeje šťastie pri zrebovaní, knižku môžete vyhrať hneď a slniečkarský bicykel na konci školského roka.

chcelo ďalej robiť štabarc. Stíchol a stál len tak bez roboty s labkou zvedavo zdvihnutou.

„Smelý psík,“ pokýval hlavou dedko a vbral z úst fajku. „Aj milý, rozumný. Vie rozpoznať ľudí. Zlodeja by zbadal aj v najtmavšej noci a potom mu už beda! Ani pohnúť by sa mu nedal, nie to ešte kradnúť.“

A stál a s úľubou hľadel na Psíka.

„Mohol by si mi ho predať, chlapček,“ povedal zrazu. Psík sa však veľmi zľakol a zľakol sa aj chlapec.

„Nemôžem, deduško,“ pokrútil chlapec hlavou. „Je to môj kamarát a bezo mňa by nechcel byť. Ani ja bez neho.“

„Škoda, škoda,“ zosmutnel dedko, „veď ja by som ho dobre opatroval. Pracujem tu ako nočný strážnik a veru mi je cez noc smutno samému. Aj zlodejov sa bojím. Starý som, oči aj uši mám slabé, ktovie, či by som ich zavčasu počul. Zišiel by sa mi takýto bystrý a smelý pomocník...“

Chlapec zdvihol Psíka, držal ho na rukách a dlho, dlho rozmyšľal. Ešte sa aj poprechádzali okolo nábytkárskeho závodu. Iba potom, keď sa vonku už celkom zotmilo, vošiel chlapec so Psíkom do vysvieteného domčeka.

Dedko až vyskočil od radosti.

„Predať ho nemôžem, ani darovať,“ povedal chlapec, „my musíme byť spolu. Ale mohol by som vám ho na noc požičiavať.“

SLOVENSKO, moja vlast'

Pastierske liate
zvonce
Foto Pavel Janek

VLADIMÍR FERKO

*Zvony,
zvonolejárí,
zvonkári*

Titulok nášho dnešného prístavenia už prezradil, že budeme hovoriť o starom kovorobnom remesle, ktoré vzniklo pred mnohými stáročiami. Ešte v pohanskom dávnoweku. Baníci do-
lovali rudy, hutníci z rúd tavili kovy. Meď, železo, cín, olovo, ortuť, striebro, zlato. A majstri hutníci, ale aj iní remeselníci si nemohli nevšimnúť, že kov, ak sa naň udrie, vydá zvo-

nivý zvuk. Celkom iný ako drevo či kameň. Zapáčil sa im a začali kov spracovávať tak, aby zvuk bol čo najkrajší, a navyše, aby čo najdlhšie trval.

Ktovie, či im v tomto hľadaní nepomohli zvončekovité kvety, lebo práve forma zvonca sa ukázala ako najvhodnejšia. O tom, že je skutočne najvhodnejšia, nás dodnes presvedčajú zvony v juhovýchodnej Ázii, ktoré sú vázovité, bez zvonovitého rozšírenia v dolnej časti, a aj ich „zvonenie“ nie je také zvučné a melodické ako u európskych zvonov.

Zvonolejárstvo je veľmi staré remeslo, hoci dokladov z najstarších čias o ňom niet. Prvé dokumenty, ktoré sa o majstroch uchovali, sú z trinásteho storočia. Zvonolejárí neodlievali iba zvony, ale aj krstiteľnice a delá.

Po celé stáročia zlievali rozmanité (neželezné) kovy, hľadali tie, ktoré by najkrajšie zvonili. Postupne vynašli-vyvinuli zliatinu zvonovinu i zvonovinový bronz, ktoré zlievali (miešali) podľa osvedčených presných receptúr. Hlavnými zložkami týchto zliatin bola meď, cín, ale i striebro.

Zvonolejárstvo sa u nás rozvinulo najmä na východnom Slovensku, kde sa nachádzalo najviac rúd neželezných kovov. Jeho strediskami boli Košice a Spišská Nová Ves. V tomto hlavnom meste Spiša pracovala v rokoch 1357–1516 zvonolejárská rodina Gaalovcov. Už dávno sa pominula, ale jej umelecky cenné zvony dodnes zvonía v mnohých kostoloch.

Zvon-výrobok je výrobkom na dlhý čas. Ak si raz kostol či mesto objednalo niekoľko zvonov – dlho v ňom potom zvonolejárí nemali robotu. Preto sa zvonolejárstvo nerozšírilo tak ako iné remeslá. V každom storočí stačilo Slovensko zásobiť zvonmi desať či dvadsať zvonolejárskych dielní. Roku 1828 mala Bratislava, Trnava, Banská Bystrica, Prešov a Košice iba po jednom zvonolejárí. Z rozmanitých dokumentov vieme, že v predchádzajúcich storočiach odlievali zvony v Bardejove, Dobšinej, Štítniku, Ľupči, Levoči, Lučenci, Banskej Štiavnici, Rožňave, Vlachove, ba aj na Orave. Tr-

SLOVENSKO, moja vlast'

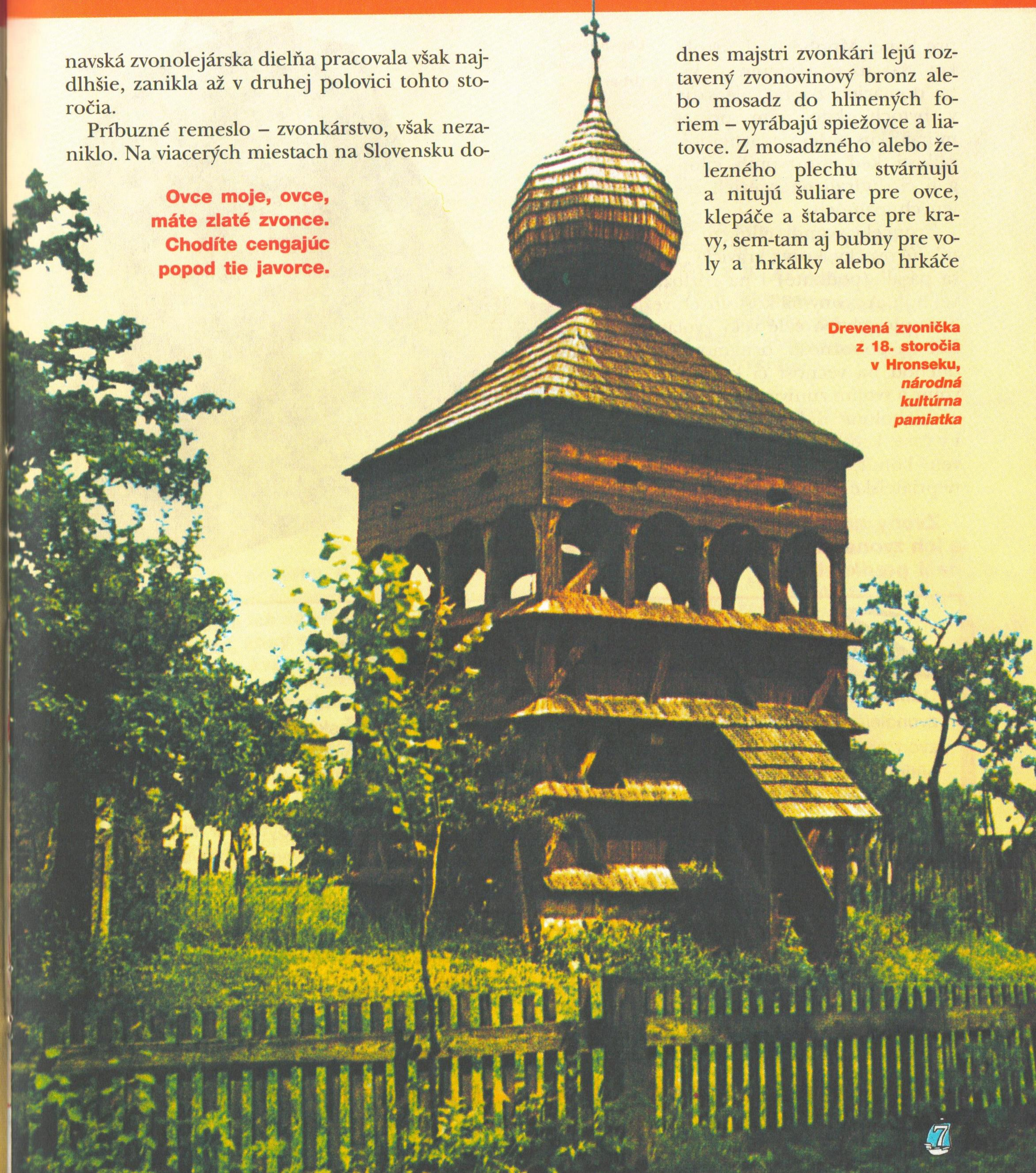
navská zvonolejárská dielňa pracovala však najdlhšie, zanikla až v druhej polovici tohto storočia.

Príbuzné remeslo – zvonkárstvo, však nezaniklo. Na viacerých miestach na Slovensku do-

**Ovce moje, ovce,
máte zlaté zvonce.
Chodíte cengajúc
popod tie javorce.**

dnes majstri zvonkári lejú roz-tavený zvonovinový bronz alebo mosadz do hlinených foriem – vyrábajú spiežovce a liatovce. Z mosadzného alebo železného plechu stvárnajú a nitujú šuliare pre ovce, klepáče a štabarce pre kravy, sem-tam aj bubny pre vo-
ly a hrkálky alebo hrkáče

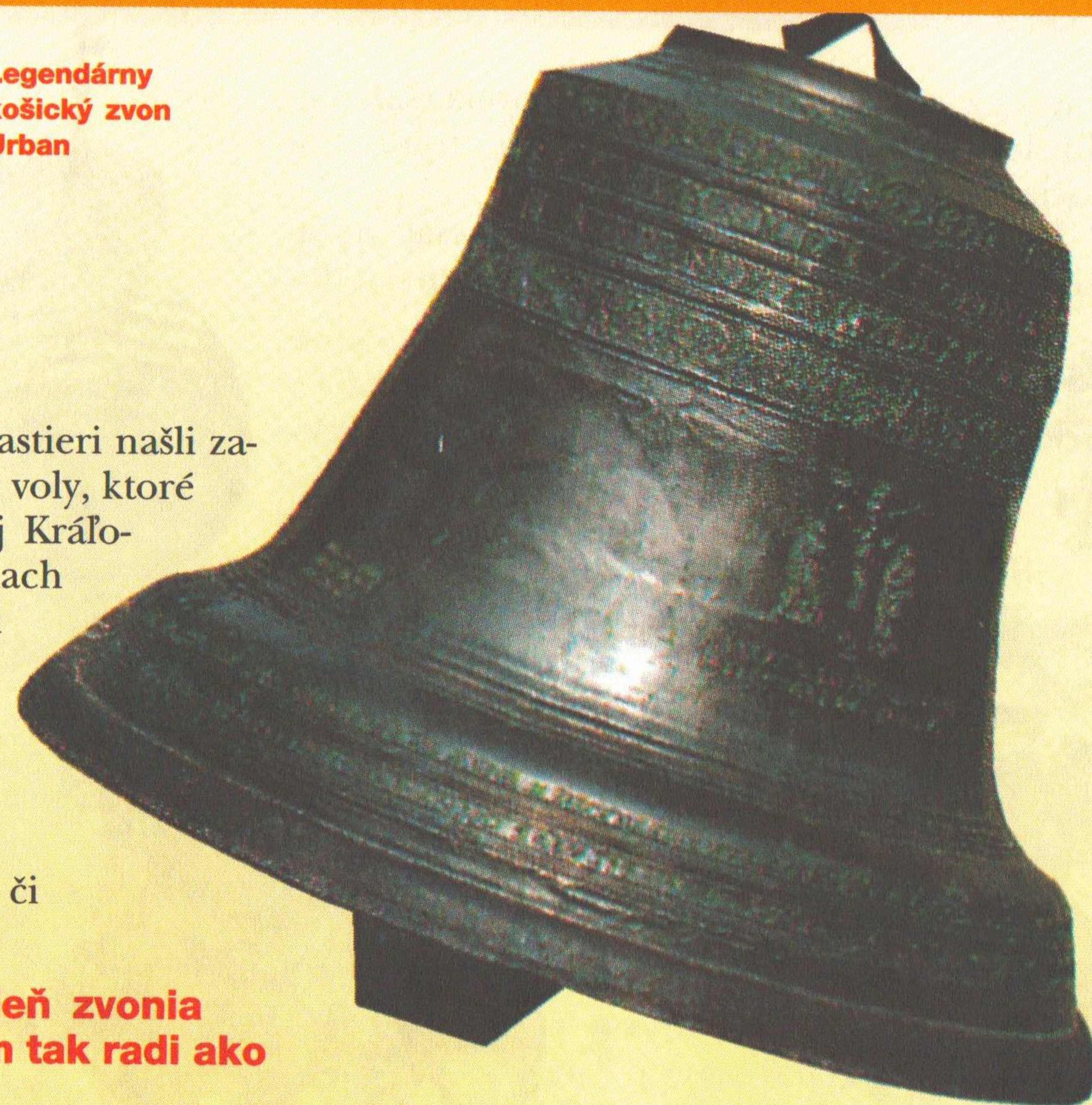
Drevená zvonička
z 18. storočia
v Hronseku,
národná
kultúrna
pamiatka

pre kone. Mnohé z ich výrobkov však už nenájdeme na krku domácich zvierat, ale skôr v bytoch, kde nám pripomínajú kus našej nedávnej minulosti, keď ešte zvonili, cilingali či dudrali na sviežich zelených grúňoch.

Legendárny košícky zvon Urban

Zvončeky zvonili, cilingali, aby pastieri našli zatúlané ovečky, kozy i kravičky, ba aj voly, ktoré sa pásali (podkuté) i na rozložitej Kráľovej holi. A zvony na kostolných vežiach a zvoniciach po celé veky zvolávali ľud na pobožnosti, oznamovali odchod na večnosť či koniec vojny a svojím zunivým hlasom – hlaholom dobre poslúžili i v čase, keď na dedinu sadol červený kohút, keď sa blížila povodeň či nepriateľské vojská.

Zvony nám dodnes každý deň zvonja a ich zvonenie počujeme priam tak radi ako naši predkovia.

Zvony na pltiach

Odlievanie zvonov je veľký kumšt. Žiadny zvonolejár nemôže vopred povedať, či bude zvon zvonieť podľa jeho predstáv. Preto s nápatím čaká chvíľu, keď zvon prvý raz (skúšobne) zazvoní. Niektoré zvony sa vydaria nad očakávanie, z tých mávajú najväčšiu radosť. Ale starosti zvonolejára sa ešte nekončia. Lebo to nie je „kumšt“ len zvon odliat, ale „kumšt“ je aj dopraviť ho tam, kde má zvonieť, na vežu či zvonnicu.

Tak to aspoň bývalo v časoch, keď nebolo áut ani žeriavov. Hádam najväčší zvon na svete, zvaný „Cár“, sa ani nepodarilo zdvihnúť na vežu. Spadol, vyštrbil sa. Štrbina je taká veľká, že cez ňu môže do zvona vojsť jaz-

dec na koni. Zvon je dodnes tam, kde spadol – v areáli moskovského Kremľa.

Pri preprave zvonov na Slovensku, ale i pri exporte zvonov z Banskej Bystrice, znamenite slúžili plte. Aj Juraj Turzo, ktorý dal na Orave odliat zvon pre Bytču, si na jeho prepravu povolal skúsených liptovských pltníkov.

Šťastne ho naložili, šťastne sa preplavili i pomedzi zlovestné skaliská Margitu a Besnú, šťastne ho zdvihli na vežu kostola v Bytči.

A je to akurát ten zvon, ktorý niekedy počuť až do Veľkého Rovného, kde som ho počúval v čase detstva.

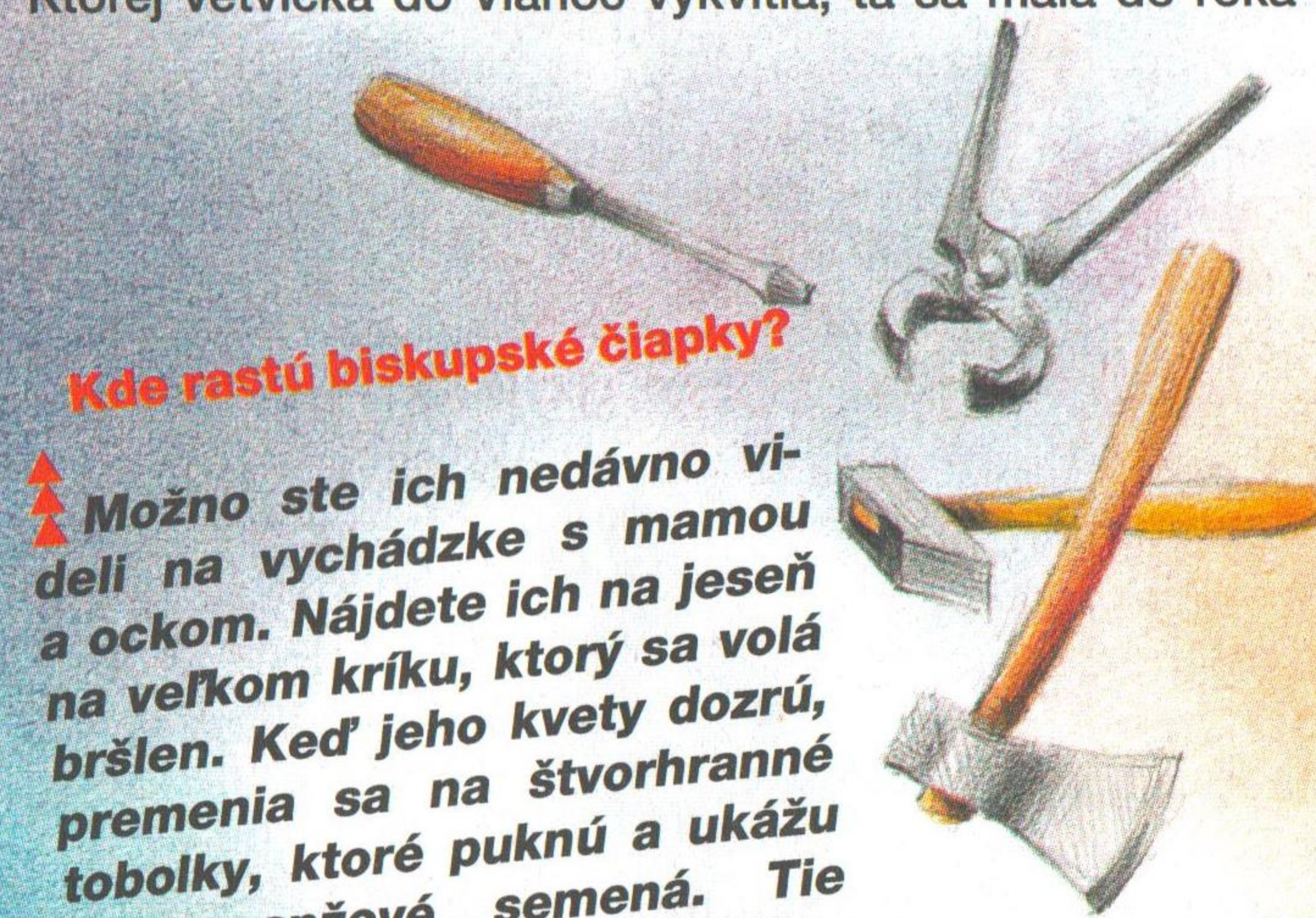

Keď dlho list zo stromu nepadá, tuhá zima sa prikráda. Na svätého Huberta ide teplo do čerta.

▲ Koniec jesene a začiatok zimy, keď sa dni skracovali a noci predlžovali, boli pre našich predkov časom, keď temnota a zlo prevažovali nad dobrom. Pomocou rôznych čarov sa pokúšali temné sily odohnať. Začalo to už na Katarínu. Niektorí jedli cesnak alebo ním robili kríže na dverách, aby sa ochránili pred strigami. A v niektorých oblastiach si práve na Katarínu mládenci robili z ľudí dobrý deň. Alebo dobrú noc? V katarínsku noc mládenci poschovávali domáce náradie a dievčatá ho mali cez deň hľadať. Vraj v niektorých dedinách mládenci vytrepali na susedovu strechu celý voz. Na Pohroní dievčatá zasadili do črepníka s pieskom konárik čerešne a každý deň ho zalievali vodou, ktorú nosili z potoka v ústach. Ktorej vetvička do Vianoc vykvitla, tá sa mala do roka vydať.

Kde rastú biskupské čiapky?

▲ Možno ste ich nedávno videli na vychádzke s mamou a ockom. Nájdete ich na jeseň na veľkom kríku, ktorý sa volá bršlen. Keď jeho kvety dozrú, premenia sa na štvorhranné tobolky, ktoré puknú a ukážu jasnooranžové semená. Tie lákajú drozdy, ktoré bršleny rozširujú po svetlých okrajoch listnatých lesov. Je to pekný a užitočný krík. Má žltobiele tvrdé drevo, z ktorého sa voľakedy vyrábali drobné drevené klinčeky na pribíjanie kožených podrážok a vynikajúce špáradlá.

Cesta z odpadkov

▲ Príroda si vie obyčajne so všetkým poradiť. Pravda, ak jej do toho nezasiahne človek. V prírode nájdeme vynikajúce obaly. Napríklad škrupina vajca. Udrzuje vlhkosť, prepúšťa vzduch na dýchanie, ochraňuje a po „použití“ sa vráti späť do prírody. Alebo kokosový orech. Vynikajúci obal na kokosové mlieko. Ale už aj my, ľudia, vymýšľame obaly, ktoré hádam nebudú strašiť na skládkach ďalších tisíc rokov. Čítala som o fóliách, ktoré vyrábajú z kukurice a zemiakových šúp. Takýto obal môžete vyhodit rovno do kompostu. Rozloží sa. Možno aj vy niečo také vymyslíte. Zatiaľ je chvályhodné, ak dokážete odpadky vytriediť tak, aby ste čo najmenej zaťažili našu prírodu.

Priletel k nám list

✉ Nie zo stromu, ale zo ZŠ na Kubranskej ceste v Trenčíne od detí z II. A. Veľká obálka bola plná výkresov s kvetinkami a básničiek ku Dňu Zeme. Za všetky vyberáme toto pekné štvorveršie:

*Zem je krásna kytica,
usmieva sa – mladica.
Zajtra bude krásny deň
ružový ako môj sen.*

*Lásku k prírode dokázali
druháci nielen básničkou. Ku
Dňu Zeme vyhrabali lístie v sade
a zasadili kvietky a stromčeky. Máme veľkú radosť!*

Martin na bielom koni

Za hradbami Najmenšieho mesta býval karpatský strigŇon s vnučkou – malou dievčičkou – učenou pani sovou a hrozným psom Vlkolakom. Bol november, pani Meluzína sa už natrvalo bola usadila za komínom. Každý večer dievčičku uspávala a strigŇon ju zas každé ráno vyprevádzal do školy.

„Dnes je Martina,“ povedal jedného dňa. „Ponáhľaj sa domov, príde na bielom koni.“

Dievčička vysadla na bicykel a zakývala strigŇonovi. Ten pozrel na zachmúrenú oblohu a vošiel do domčeka, že si ešte trochu zdriemne. Na streche si unudene pohvizdovala Meluzína. Zrazu prestala. V aleji sa objavila postava v pestrofarebnom šate z opadaného lístia.

„Marrtin! MMMarrtin!“ zakrákali havrany.

„Fíííh!“ prekvapene hvizdla Meluzína.

Martin namosúrene švihal jazdeckým bičikom, skúmavo sa rozhliadal po okolí.

„Hej, Meluzína! Nevidela si tu niekde môjho bieleho koňa?“

Meluzína zavrtila strapatou hlavou, špúlila pery, ľahostajne si pohvizdovala, hompálala nohami.

„Pomôž mi ho nájsť!“ prosil Martin, ale roztopašnica mu ukázala dlhý nos, fúkla do komína, až vyleteli iskry.

Z pece sa zadymilo. StrigŇon vyskočil, kýchol, kutáčom pošťural v peci, otvoril oblok, aby vyšiel dym. Pozdalo sa mu, že v aleji sa mihol Martin. Vybehol na priedomie.

„Prrrreč!“ krákali havrany. „Neprrrišiel na koni!“ „Ako to?“ strigŇon sa sklamané porozhliadal. „Kam zmizol?“

Meluzína hvizdla na prstoch, ukázala smerom k lesu.

StrigŇon sa ta rozbehol, pobehoval po lese a vykrikoval:

„Martin! Martíín!!!“

„Zbláznil si sa, starigáň?“ spoza duba vyskočil

nahnevaný hájnik.

„Čo tu vyrevuješ?“

„Hľadám Martina. Slúbil som vnučke, že príde na bielom koni.“

„Hahaha,“ vysmial ho hájnik. „Choď radšej domov, iba čo tu plašíš zver.“

Pobral sa teda strigŇon z lesa, a keď z neho vychádzal, skoro sa o Martina potkol. Spal v hromade opadaného lístia unavený dlhým hľadaním.

„Konečne som ťa našiel!“ potešil sa strigŇon. „Kde máš koňa?“

„Ušiel mi... nemôžem ho nájsť,“ smutne povedal Martin.

„A to už ako? Slúbil som dievčičke, že prídeš na bielom koni, a ty sa tu váľaš v lístí ako žobrák!“

„Hľadám ho od božieho rána... pochodil som celé Malé Karpaty!“

„Rád by som ti dajako pomohol,“ zamyslel sa strigŇon, „len neviem ako.“

„Poznáš Snehového mužíka? Skús ho privolať!“

StrigŇon skúšal, ale nad hlavami im preleteli iba hladné havrany. Bezradne pokrčil

školský rok

Ilustruje
OLGA BAJUSOVÁ

plecami. „Moje čary nestačia.“

„Ešte skús,“ nabádal ho Martin. „Všetko sa nemusí hneď na prvý raz podariť!“

Sotva to dopovedal, začal nad lesom poletovať bledý človečik s bielymi blanitými krídelkami.

„Snehový mužík!“ zvolal Martin. Začínalo riedko snežiť.

„Predsa sa to len podarilo!“ zvolal strigŇon. „Snehový mužík priletel!“

„Ako to, že ma vidíš?“ začudoval sa Snehový mužík. Oproboval, či má na hlave soboliu čiapku Nevidímku a prekvapene pozrel na strigŇona.

„Ja vidím všetko, lebo som karpatský strigŇon.“

„Aj ja voľačo viem!“ zasmial sa Snehový mužík. „Viem, kde je biely kôň. Poď, Martin, ukážem ti ho!“

„Chvalabohu,“ vydýchol si strigŇon. Začalo husto snežiť, ponáhľal sa domov.

Kým sa skončilo vyučovanie, napadlo toľko snehu, že dievčička musela bicykel tlačiť. A sneh len padal a padal.

„Ako krásne sneží, dedko!“ tešila sa dievčička a ruky vystierala k snehovým vločkám.

„Hovoril som ti predsa, že príde Martin na bielom koni!“

„Nijakého nevidím,“ poobzerala sa dievčička. „Kde je?“

„Tu všade!“ smial sa strigŇon a vošiel s vnučkou do chalupy.

Na lustrí z jelenieho parožia sedela učená pani sova.

„Úúúlohu, hú, hú...“ pripomenula dievčičke.

Dievčička si z pliec zložila tašku, vybrala pero a zošit, začala si písať úlohu. Učená pani sova spokojne našuchorila perie a súhlasne zažmurkala. Dievčička podchvíľou pozerala cez oblok, ako sneží. Keď dopísala úlohu, vykukla z obloka. Videla strigŇona, ako priaha do saní

Vlkolaka. Zvýskla, rýchlo sa obliekla, vybehla von.

„Nasadaj!“ zvolal strigŇon.

Sane leteli k lesu a strigŇon v sedemmilových čizmách bežal za nimi. Už boli pri prvých stromoch, keď Vlkolak zostal zarazene stáť. Aj dievčičke sa zamarilo, že v snehovej chumelici zazrela jazdca. Medzi stromami precváľal biely kôň! Užasnuto sa chytila za ústa.

„Martin na bielom koni!“ vykrikoval strigŇon. „Videla si ho?“

„Videla!“ zvýskla dievčička a vzápätí sa z hĺbky lesa ozvalo tmené zaerdžanie.

„Naozaj to bol Martin!“ smial sa strigŇon čudnej náhode, keď dievčičku ukladal do postieľky. Pozrel k povale, priložil si k ústam dlane a zavolať:

„Meluzína, pani Meluzína, zahvízdaj uspávanku!“

O chvíľu sa v komíne ozvalo melodické hvízdanie.

„To je krásna uspávanka, dedko,“ privrela dievčička oči a vzápätí zaspala.

Nakreslil MARIÁN ČAPKA

POVEŠŤ

RIMAVSKEJ ZLATEJ KAČIČKE

Dohodli sa rimavskí páni, že chytia Jura Jánošíka a vyvršia sa na ňom za všetko, čo im vykonal. Povešť hovorí, že ho mali zlapať na rimavskom moste...

Lenže rimavská zlatá kačička viac svojho Jánošíka nevidela. V klenovskej krčme ho páni zlapali a v Liptovskom Mikuláši poviesli na hák. Tri dni a tri noci tiekla vtedy v Rimave krvavá vodička...

Napísal JÁN DONOVAL

Rozprávky pána Áčika

Raz sa pán Áčik prebudil celý zmáčaný od slz... Nie div, veď sa mu snívalo, že bol pánom Neboráčikom!

Pán Neboráčik mal tú smolu, že sa mu nič na svete nedarilo! Mohol urobiť hocičo, vždy sa to skončilo zle. Možno to bolo kvôli tomu, že býval na takej nešťastnej adrese:

**SMOKLENICE,
Slzavé údolie 13.**

Nuž, ako by sa mu potom smola nelepila na päty!

Jedného dňa si pán Neboráčik povedal, že sa presťahuje, že opustí to nešťastné miesto a nájde si nový domov. Rozhodol sa, že si sadne len tak do vlaku, bude cestovať a vystúpi tam, kde sa mu zapáči.

Neboráčik! Vybral si vlak, ktorý chodil po trase: Smútky, Veľké Žiaľany, Plačince, Fňukovany, Revúca... Vyšné Bôľany, Nižné Bôľany, Nárekovo, Horná Beda, Dolná Beda... Vzdych nad Bodrogom, Kvílinice... Smokľany, Bedáky, Zúfaľany, Nešťastnice, Rumá zgany, Clivota pri Dunaji, Trápince, Trúchlivá Lehota, Smoklenice, Trpeľany... Tam bola konečná a musel vystúpiť.

Tr-pe-la-ny! Prepánajána! Pán Neboráčik bol ešte nešťastnejší ako predtým. O čo sú lepšie Trpeľany ako Smoklenice? Navyše, pán Neboráčik si vo vlaku zabudol dáždnik a bol celý ufúľaný, pretože si sadol na sedadlo poliate lepkavou maliňovkou. No a ešte k tomu všetkému ho cestou v Zúfaľanoch nachytil revízor, že si zabudol kúpiť cestovný lístok a musel zaplatiť pokutu tri koruny!

Ilustruje
EVA FARKAŠOVÁ

Neboráčik! Boli to jeho posledné peniaze – a tak mu neostávalo nič iné, iba vybrať sa domov pešo... Len si to predstavte, ísť pešo, bez koruny vo vrecku, z Trpelian do Domrzákov, z Domrzákov do Smokleníc, zo Smokleníc do Trúchlivej Lehoty, za ktorou nasledovali Trápnice, Clivota pri Dunaji a Rumá zgany. Potom ho ešte čakali Nešťastnice, Depresice, Zúfaľany, z ktorých sa skratkou dalo dostať do Bedákov a Smoklian.

Kvílinince boli našťastie veľmi blízko pri Vzdychu nad Bodrogom a ani z Hornej Bedy do Dolnej Bedy nebolo veľmi ďaleko. Do Nárekova však viedla obchádzka a potom pána Neboráčika čakali ešte Nižné Bôľany, Vyšné Bôľany, Revúca, Fňukovany, Plačince. Uf!

Z Plačinciev bolo treba ísť do Veľkých Žiaľan, za ktorými nasledovali Smútky. No a Smútky boli sedem kilometrov od Smokleníc.

Keď si pán Neboráčik predstavil tú cestu, bol naozaj zúfalý... Ísť ešte raz na čierno si netrúfal – a že by mu niekto cudzí požičal peniaze na cestovný lístok – o tom nebolo ani reči.

„Čo teraz?!“ vzdychol si pán Neboráčik na stanici v Trpeľanoch, kde zistil, že začalo liať a jeho dáždnik ostal zabudnutý vo vlaku...

„Ja nešťastný!“ rozplakal sa, keď si spomenul, že nemá ani korunu.

„To je koniec!“ krútil hlavou, keď si predstavil, tú nekonečnú cestu domov.

Pán Neboráčik celý mokrý sa rýchlo schoval pod prístrešok na autobusovej zastávke, čo bola pred stanicou. Samozrejme, že čľupol do mláky, ale to si už ani nevšimol. Všimol si len ošarpaný plagát, nalepený vedľa reklám na zastávke. Bolo na ňom napísané veľkými písmenami:

VAŠE STAROSTI NA NAŠU HLAVU!

Pán Neboráčik sa potešil, že by sa mohol s niekým podeliť o svoje trápenie, ale po chvíli zistil, že zasa nie! Plagát bol dotrhá ný a nezostalo na ňom, na koho tie starosti treba zložiť.

Pán Neboráčik teda trčal pod prístreškom na opustenej zastávke a až po chvíli si uvedomil, že nie je sám. Na špinavej zemi tam ležal schúľený zmoknutý psík. Ležal a pána Neboráčika si vôbec nevšimol.

„Ty moje nešťastie chlpaté,“ prihovoril sa mu pán Neboráčik. „Ani ty už neveríš, že by ťa ktosi pohladkal? No poď ku mne, ty neboráčik!“

Psíkovi zažiarili oči. Odrazu zasvietilo slnko a na oblohe sa v posledných kvapkách dažďa objavila dúha!

„No poď, ideme domov!“ vyzval pán Neboráčik svojho chlpatého druha – a šli.

V Smokleniciach stretli usmoklené dievčatko, ktorému sa vysypali na chodník farebné cukríky.

„Nič to zato,“ potešil ho pán Neboráčik, „aspoň nimi ponúkneš môjho kamaráta...“

A naozaj! Maškrtný túlavý psík ich už rátal... jeden... mňam... druhý... mňam... tretí... keď ich vyzbieral všetky, išli ďalej.

V Trúchlivej Lehote stretli starého pána, trúchliaceho za svojim verným priateľom – papagájom Rajom.

„Uletel mi... uletel...“ nariekal dedko, behal po ulici a s pohľadom upreným na stromy a strechy domov volal:

„Rajo! Rajko! Vráť sa! Vráť!“

„Veď vám sedí na pleci... čo ho nevidíte?“ zasmial sa pán Neboráčik a vložil figliarskeho papagája starčekovi do rúk!

Potom šli ďalej... Ako šli, všade stretávali ľudí, ktorí sa nad niečím trápili, ktorým bolo za voľakým blízky m clivo, alebo rumá zgali nad nejakou taľafatkou. Stretávali ľudí nešťastných, zúfalých. Možno preto, že prechádzali cez Nešťastnice a Zúfaľany. V Bedákovke ľudia bedákali, že nemajú dosť peňazí. V Smokľanoch smokľili, že je škaredé počasie. V Nárekove nariekali, že čas rýchlo letí. V Kvíliniciach zas kvílili, ani nevedeli prečo. A čo bôľu v Bôľanoch, koľko revu v Revúcej!

Ej, pán Neboráčik bol veru rád, že našiel šikovnú skratku a vyhol sa Fňukovanom, Plačinciam a Veľkým Žiaľanom. Veď už toho všetkého bolo dosť! Tých posledných sedem kilometrov na ceste domov zo Smútkov do Smokleníc pán Neboráčik premýšľal o tom, koľko len všelijakých trápení, boliestok a smútkov je na svete.

Keď zbadal, že sa blíži k Slzavému údoliu, kde mal na čísle 13 svoj útulný byt, usmial sa a sklonil sa k svojmu chlpatému kamarátovi:

„No poď, ty môj neboráčik, už ti dám niečo pod zub!“

A ten, vrtiac chvostíkom, s radosťou vošiel dnu.

Pán Áčik sa odrazu strhol zo sna, akoby ho niečo poštekľilo. Zistil, že je celý zmáčaný od slz. Ale neboli to slzy z Veľkých Žiaľan alebo z Plačinciev. Boli to slzičky zo Šťastian.

Malovaná pisanka

Od jari do jesene chodila
po zemi a zbierala každú čo na-
šla. Keď sa jej nepodarilo nič nájsť,
šuchla sa k plotom, na ktorých
vysušali, a už boli jej. Jedného
dňa tak uchmalla pastierovi
„Ej, a ma čo si ja teraz položím hlavu!“
rozhrneval sa. „Daj si pod ňu“
reklila sa a podho preč. Ale ani
neľenil. Vyskočil na bieleho
čal xlodejku naháňal. Lenže tá mu
nielen ufrkla pred nosa, ale stihla u-
kradnúť i ženám ďalšie. Ničomni-
ca ničomná! rozkričali sa. Po-

kom schytili a pod ňa ňou. No
bol rýchlejší. Dobehol, vzal jej veľký
v ktorom bol aj jeho, a zamieril
domov. Vtom dobehli a každá
chcela svoj. „Hneď, hneď vám ich
dám,“ upokojoval ich. Ale ženy sa
vzhli na, začali ho kmásať, až ho
napokon roztrhli. Perie, čo v ňom bolo,
začalo poletovať, víriť vzduchom. „Aha,
sneh!“ zmyskli a maradosené
povybehuvali.

NAPIŠAL: MILAN HUDEC

NAKRESLILA:
D. ONDREIČKOVÁ

nanbais;
berinbaba;
gardine;

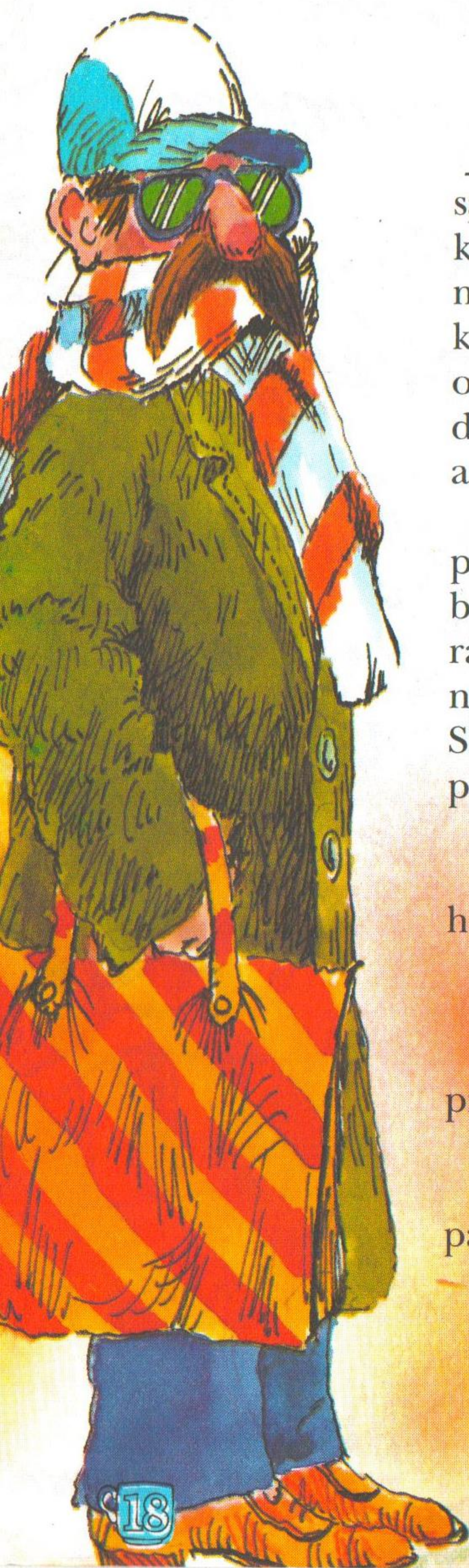
Marlin
skala;
baloh;

Píše DANIEL HEVIER
Ilustruje PETER CPIN

Pinky Bum

a nehorázne zdraženie

Pinky Bum sa raz zobudil s nepríjemným pocitom, že je hladný. To je trapas byť hladný hneď ráno. To sa ani nepatrí. Byť hladný, to je asi také nepríjemné, ako keď vám vylieza palec z ponožky. Ako keď vám príde upomienka z knižnice. Ako keď... Pinky Bum pozbieral všetku silu, ktorá v ňom v takej skorej rannej dobe mohla omylom byť, a vybral sa na trh. Na trhu bola taká malá drevená búda s nápisom Čerstvé vajcia priamo z Rajca a v nej ženička predávala vajička.

Pinky Bum sa postavil na koniec radu a disciplinovane postupoval. Viete, prečo tam bolo toľko ľudí? Pretože to boli najlacnejšie vajička v celom meste. Pinky Bum zvieral v dlani niekoľko drobných mincí a tešil sa na bohatý nákup. Už len dvanásť ľudí, už len sedem, už len jeden! Sláva! Pinky Bum je v cieľi! A už vyťahuje z vrečka dlaň plnú drobákov a bodro volá:

„Za všetky drobné vajička!“

Ženuška za pultom si prerátala halieriky a pokrútila hlavou:

„Málo!“

Pinky Bum riekol:

„To nič, že za to bude málo vajíčok, urobím si z nich praženicu na cibulke.“

Predavačka vajíčok mu to vysvetlila:

„Za takúto sumu si nekúpite ani jedno vajce! Stoja dve päťdesiat a vy máte iba korunu deväťdesiat!“

„Akože!“ zhíkol Pinky Bum. „Veď ešte včera boli po korune!“

„To bolo včera a dnes je dnes,“ vyhlásila tetuška. „Odvčera zdraželi.“ A ukázala na tabuľku s nápisom Čerstvé vajcia priamo z Rajca, na ktorej bola prečiarknutá jednotka a dopísané 2,50 Sk.

„A nedalo by sa to nejako zaokrúhliť?“ vyjednával Pinky Bum. „Keď celé vajce stojí dve päťdesiat, koľko stojí iba čistý žltok?“

„Žltok osobitne nevedieme,“ odsekla vedúca vajcopedajne. „Ani ho nemám naprogramovaný v registračnej pokladnici. A teraz už odstupte, aj druhí chcú nakupovať!“

Ale Pinky Bum nechcel len tak ľahko prísť o praženicové raňajky.

„A prečo sú tie vajcia zase drahšie?“ vypytoval sa. „Vari sliepky od včera viacej pýtajú za znášanie?“

„Všetko je drahšie: voda, plyn, krmivo,

nafta, slama, železo, drevo, papier...“

Pinky Bum bol z toho celý paľ.

„Ako to súvisí s vajčkami?“

„Všetko so všetkým súvisí,“ povedal rázne muž s dvadsiatimi piatimi retiazkami na krku a od sunul Pinkyho Buma nabok.

Pinky Bum sa cítil ako – ako odstrčený nabok. Kráčal po ulici a v bruchu mu neslušne škŕkalo.

„Škr...f...f...k!“

„Fuj, že sa nehanbíte tak neslušne škŕkať,“ osopila sa naňho staršia pani.

„Ja za to nemôžem,“ bránil sa Pinky Bum.

„Zdraželi vajička!“

„Ach jaj,“ vzdychla si pani. „Veru tak, všade je nehorázna drahota!“

Pinky Bum pokračoval v ceste a naozaj – všade, kam sa pozrel, vládla nehorázna drahota. Dalo sa to vidieť napríklad na cenovkách tovaru: všetky boli po-pre-čiar-ko-va-né (uf, to je nemožné slovo!). Napríklad: topánky, čo stáli predtým 450 Sk, stáli teraz 780 Sk. Morské prašiatko, ktoré bolo predtým za 210 Sk, bolo teraz za 340 Sk.

Na rohu ulice stál malý psíček a ocikával mu panička pri ňom mu dohovárala:

„Snehulienka, nerob drahoty a poď už!“

Pinky Bum sa zamyslel (poznali by ste to podľa toho, že pokrčil čelo, pošúchal si nos a vložil si ukazovák do úst):

„Hm, tak už aj psíci robia drahoty!“

A potom si, ešte stále s prstom v ústach, začal predstavovať, ako môže vyzeráť taká Drahota: je to vychudnutá babizňa, ktorá má na hlavu nakrivo naranenú parochňu so strapatými vlasmi. Na nohách má vyčaptané topánky číslo 8 a pol, v ruke drží hrubiznú fixku a prečiarkuje všetky ceny vo všetkých výkladoch všetkých obchodov. To je taký jej koníček. Madam Drahota má nepríjemný hlas a keď píše, nevedno čo jej škŕipe viac: fixka alebo hlas.

„No len počkaj, sumička, čo si taká malíčká!“ zlomyselne zaškŕipe Drahota a už aj pre-

človečik v modrej uniforme a v čiapke, ktorej sa nespisovne hovorí šiltovka.

„Koľko tu budete sedieť?“ opýtal sa Pinkyho Buma.

„Čo-o-o vás do toho?“ ohradil sa Pinky Bum.

„Ja len, aby som vedel, aký účet vám mám pripraviť,“ povedal chlapík a už vyťahoval blok s parkovacími lístkami. „Pol hodinu sedenia máme za púhych sedem korún, platí?“

„Veď ešte včera som tu sedel zadarmo!“

„Včera bolo včera a dnes je dnes,“ povedal chlap v uniforme. „Sedieť zadarmo môžete akurát v base! Toto je súkromný pozemok a súkromná lavička, a preto zaplaťte alebo odpáľte.“

Pinky Bum teda odpálil.

A Drahoty vystrájala ako šibnutá: ceruzky boli drahé a kolieskové korčule boli drahé a nanuky a noviny a...

Všetko bolo drahé. Dokonca aj také tie bomбуlky, čo sa prišívajú na zimné čiapky boli drahé.

A potom uprostred chodníka Pinky Bum počul:

„Mama, ty si moja drahá mama!“

„To je teda príšerná doba!“ blysko myslou Pinkymu Bumovi. „Už aj mamy sú drahšie ako boli bývali za mojich mladých čias?“

Chúďatká deťúrence!

Ale chlapec, ktorý držal za ruku svoju mamu, nevyzeral ani trochu ako chúďa. Práve naopak: usmieval sa a bol celý natešený.

„A prečo som drahá?“ bola zvedavá mamička a od radosti svietila ako slniečko. „Veď som ti ani peračník nekúpila.“

„Lebo si moja a máš ma rada,“ povedal ten mladý muž.

Pinkymu Bumovi odkvapla z oka maličká slzička a urobila – pinky bum! – na chodník.

„A na ten peračník si našetrím!“ rozhodne vyhlásil chlapec a Pinky Bum vôbec nepochyboval o tom, že sa mu to podarí.

Prestal si cmúľať prst v ústach a pobral sa aj on našetriť si nejakých pár korún.

píše trojku na šestku a sedmičku na deviatku!

A preto je všetko také drahé!

Všetko?

Pinky Bum sa poobzeral okolo seba. Autá boli drahé, aj topánky boli drahé, aj kožuchy boli drahé, dokonca aj dierky do gombíkov boli drahé... Ba čo horšie, drahé boli aj veci neviditeľné, napríklad vzduch. Alebo slnečné lúče a vôňa kvetov.

Pinky Bum sa posadil na lavičku.

Kde sa vzal, tu sa vzal, akoby zo zeme vyrástol

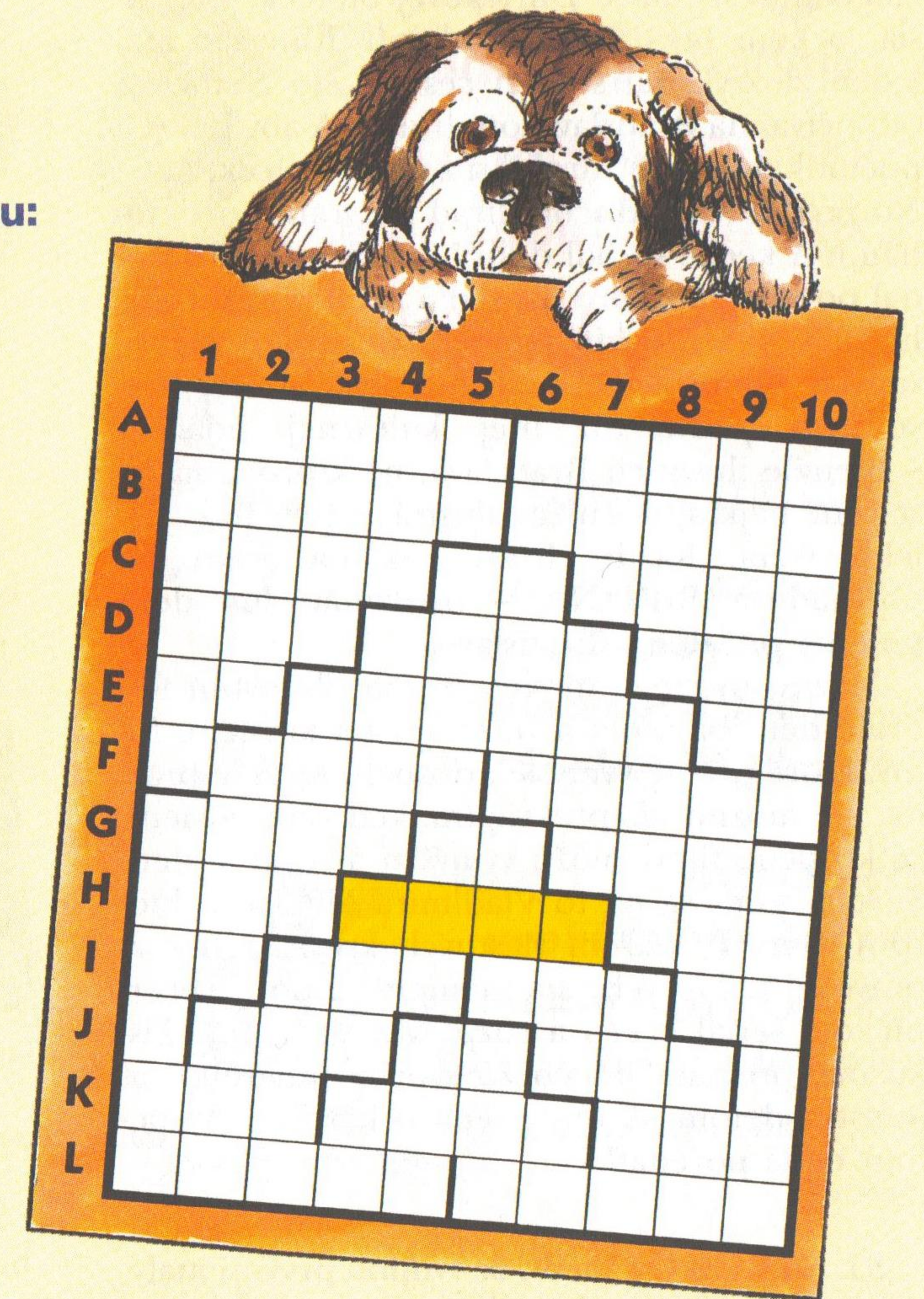

Krížovka Slniečka

Ak ešte stále neviete, ako sa volá pes z našej Veľkej literárnej súťaže, máme pre vás potešujúcu informáciu: vylúštite si našu krížovku! V jej tajničke je ukrytá správna odpoveď.

Vodorovne: A. Poľovný pes (kopov) – pospolu. B. Obeť – doletenie. C. Silný a hrubý povraz – začiatkové písmená soľnej bane – ročné obdobie. D. Prvá žena – kanón – čisti bielizeň vodou, prepieraj. E. Začiatok narcisu – zasnežené miesto na sánkovanie – čo po česky. F. Mäkký ťažký kov sivej farby (olovo) – cenina, ktorou sa kolkuje žiadosť. G. Veľké kríky – posledná pošta v skratke – otec, tata. H. Hmyz podobný včele – **tajnička** – časť tváre medzi očami. I. Začiatok slova „byt“ – väčšie kríky – šumenie – česká televízia v skratke. J. Nula – poľovačka – názov písmena „L“ – protivník, súper (sok) – začiatok Adama. K. Ukazovacie zámeno – jedovatá bylina horkej chuti (blen) – pil, vysával. L. Dospelá Adelka – táborový oheň, táborák.

Zvisle: 1. Časť nohy – práca. 2. Strach – hory – ľad, po česky (led) – 3. Množstvo bubliniek v tekutine – nočný dravý vták – domáce zvieratá používané na ťahanie alebo jazdenie. 4. Dospelý Otík – veľké množstvá ľudí (davy) – najprv, skôr – začiatok Blažeja. 5. Prvá polovica vane – pokosená suchá tráva – domáce strážne zvieratá – meno Eleny. 6. Slovenské divadlo v skratke – bliknutie – narábaj s perom, vypisuj – kráľ zvierat. 7. Polovica – kyslý prípravok na ochucovanie jedál – väčší kusok

– tu máš (na). 8. Oblep – chlapčenské meno (Alan) – súčasť cesty nad riekou. 9. Ten, kto lieta – pootáčaj – pohrebná hostina. 10. Druhý deň v týždni – neodišla, zostala.

Pomôcka: Menej známe výrazy sú uvedené v zátvorkách.

(PŠ)

Ako môžu deti rozhábať svet alebo

Bienále animácie Bratislava '97

Viete, kto je čarodejník Klingsor? Tí, ktorí poznajú povest Márie Ďuríčkovej Stolček, iste tušia, o kom hovorím. Čarodejník Klingsor mal jeden zlozvyk: na svojich cestách do Nemecka odpočíval na Bratislavskom hrade. A aby bol odpočinok dokonalý, urobil si z neho stolček. Ako? No predsa jednoducho: hrad prevrátil hore nohami. A keďže to bol dobrý čarodejník, ktorý si dal povedať, čoskoro prestal a začal pôsobiť ako hlavná cena Medzinárodného festivalu animovaných filmov – BAB. Tento festival je sprievodným podujatím inej kultúrnej udalosti – Bienále ilustrácií Bratislava, na ktorom sú vystavené najkrajšie knižné ilustrácie pre deti z celého sveta. Každý druhý rok na jeseň ho usporadúva BIBIANA – medzinárodný dom umenia pre deti v Bratislave.

Možno by ste si mysleli, že na filmovom festivale deti iba sedia a pozerajú na kreslené filmy, ktoré pre ne vymysleli dospelí. Aj to je pravda, ale možno vás prekvapím, keď vám poviem, že kreslené filmy môžu vymýšľať a robiť aj deti. Spýtala som sa na to Vladimíra Malíka, o ktorom viem, že okrem vlastných kreslených rozprávok, z ktorých spomeniem aspoň večerníčkový seriál Prečo a rozprávky O kráľovi Fiškusovi, prezradil niečo zo svojho tvorivého tajomstva deťom. A to sa teda o každom dospelom nedá povedať!

SLNIEČKO: Viem, že tvojimi prvými malými „kolegami“ boli francúzske deti. Ako sa vám spolupracovalo?

V L A D O : Nad moje očakávanie. Detský ateliér animovaného filmu vymysleli organizátori festivalu EAST-WEST (východ-západ), ktorý sa každoročne koná v mestečku Die v juhovýchodnom Francúzsku. Venuje sa kultúre krajín z východnej a strednej Európy. A práve rok 1993, keď som bol naň pozvaný, bol venovaný slovenskej kultúre. Ateliérom i štúdiom nám bola školská trieda jednotriednej školy v maličkaj prekrásnej dedinke Boulc. Každé ráno

Ilustrácia ONDREJ SLIVKA

rodičia pozvávali svoje deti z okolitých poľnohospodárskych usadlostí. Bolo ich dokopy desať. Najstarší chlapec mal desať rokov a presná polovica mala len päť rokov a v tie septembrové dni boli po prvý raz v škole. Naše počiatkové obavy však boli zbytočné. Nadšenie a zápal, s akým sa deti pustili do práce a ako s ním vystačili počas celého týždňa, ma fascinoval. Deti si navrhli a namaľovali figúrky, pozadia, skúsili si ich aj rozhábať-animovať pod videokamerou, nahovorili si komentár a dialógy, spravili zvukové ruchy. Jedna z nich, Noémie, naspievala pesničky, ktoré sme použili vo filme ako hudobný sprievod. Vzniklo roztomilé dielko, ktoré

vrelo prijali deti i dospelí. Prežil som tam s deťmi jedny z najšťastnejších dní vo svojom živote. Ako mi neskôr prezradil tamojší učiteľ, tento ateliér animovaného filmu si vymysleli spolu so svojou ženou Francoise a rodičmi miestnych detí, aby zachránili ich maličkú školu pred úradmi, ktoré ju chceli zrušiť. Aby sme spolu dokázali, že šikovné deti žijú všade na svete – hoci bývajú i za horami za dolami. A pokiaľ viem, jednotriedna škola v Boulc existuje dodnes.

SLNIEČKO: Chystáš niečo podobné aj na Slovensku?

V L A D O : Na jar tohto roku som dostal podobnú ponuku z Gymnázia sv. Jána Bosca v Novej Dubnici. Pani riaditeľku Irenu Štofánikovou nadchol animovaný film švédskych detí, ktoré takto stvárnilo dejiny svojej krajiny. Náš filmík bude o sv. Konštantínovi a Metodovi a práca by sa mala začať práve v týchto dňoch. Verím, že to bude krásne dobrodružstvo pre deti, pre pani profesorky i pre mňa. No a potom mám vymyslený ešte ďalší projekt, ale o ňom až niekedy nabudúce.

Pripravila

LUBICA KEPŠTOVÁ

Slniečk

umelecký mesačník pre žiakov 1.-5. ročníka ZŠ.

Vydáva Národné literárne centrum
Nám. SNP 12, 810 00 Bratislava.

Adresa redakcie: P. O. BOX 307,
810 00 Bratislava.
Telefón 07/3814 162.

JÁN TURAN

ZAHÁDAJ a ZAHÁDAJKA

Lupeň krajší od lupeňa,
na jar uzrieš ich už z diaľky.
No a v lete - aká zmena!
premenia sa na hrkálky.

/MAKOVICKY/

Zahádaj a Zahádajka
len čo vstanú zaránky,
zjedia spolu zo tri vajká
a už sypú hádanky.

Lahká hádanka

Hádaj, Zabádajka,
čo môže byť z vajka,
z vajka spod sliepočky,
kvokajúcej kvočky?

Volaj na to cip-cip-cip,
urobí to píp, píp, píp,
syp mi žito, syp, syp, syp!
Kúp mi krúpy, krupica,
nech je zo mňa .....

Hádanka pre kohúta

Múdra cipka kvoká z brda,
volá na kohúta:

V zime sypká,
no aj tvrdá,
v lete tekutá.

Hádaj celé leto,
kohút, čože je to?

/SNEH, LAD, VODA/

/SLEPICA/

Šéfredaktor ONDREJ SLIACKY
Zástupkyňa šéfredaktora
Lubica Kepštová
Grafická a výtvarná úprava
Viera Fabianová
Jazyková redakcia Ján Kačala

Tlačí Slovenská Grafia, a. s., Bratislava-Krasňany.

Rozširuje Prvá novinová spoločnosť, a. s., objednávky prijíma Obchodné stredisko PNS v sídlach okresov a Regionálne stredisko PNS (Bratislava, Trnava, Nitra, B. Bystrica, Žilina, Košice, Poprad).

Objednávky prijíma tiež firma ARES, s. r. o., Banšelova 4, 821 04 Bratislava, t. č. 07/5724 665.

Objednávky do zahraničia vybavuje PNS, a. s., Záhradnícka 151, 820 05 Bratislava.

Vychádza každý mesiac okrem júla a augusta. Cena jedného výtlačku 9,50 Sk, ročné predplatné 95 Sk. Nevyžiadané rukopisy redakcia nevracia.

Obálku nakreslil
PETER CPIN

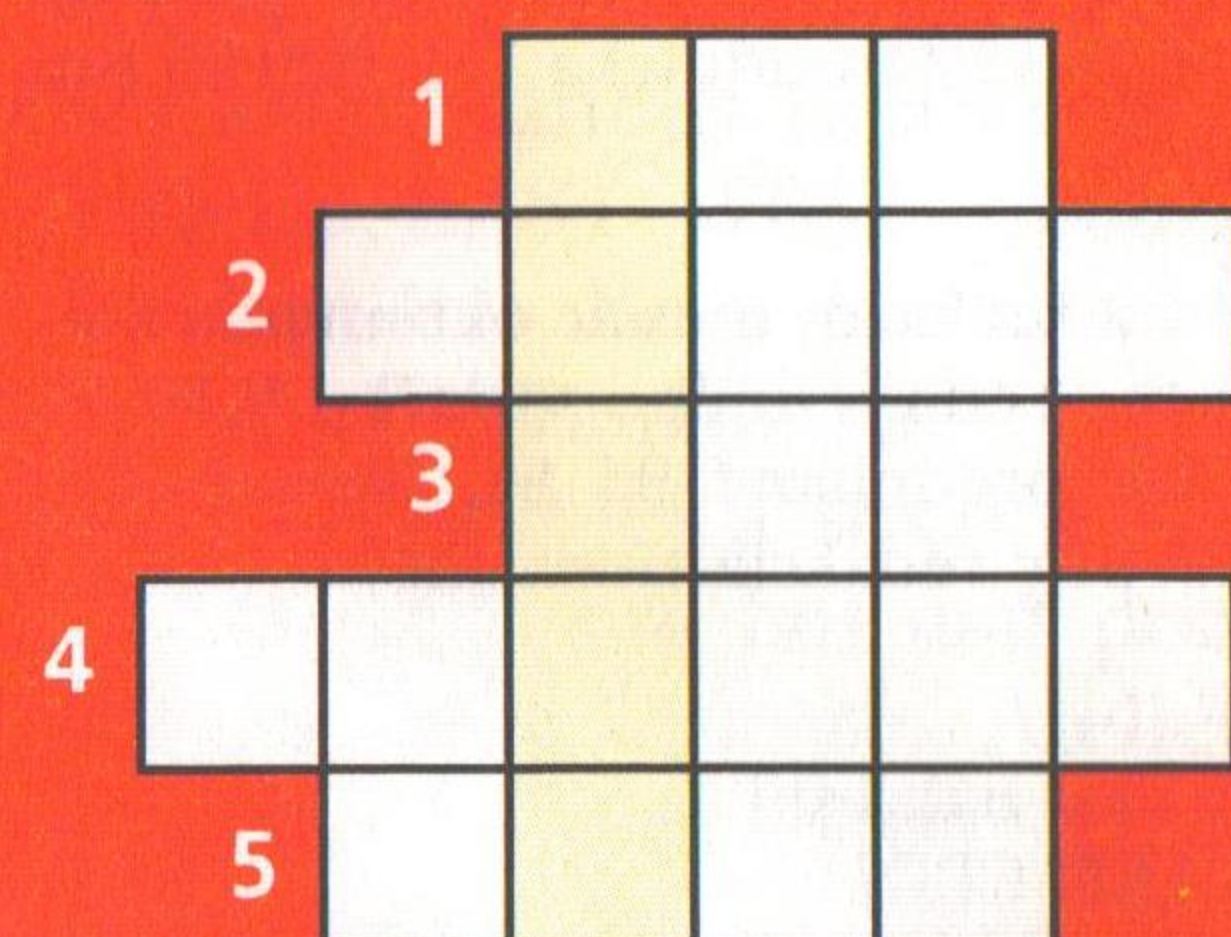

Poviem ti. O PEKNEJ KNIŽKE...

Ľudová pesnička je ako vtáča. Rozihrá žilky v tele, poteší dušu. Voľakedy ju poznalo skoro každé slovenské dieťa, lebo v našich rodinách sa vždy spievalo. S pesničkou rýchlejšie plynul čas i žiaľ toľko nebolel...

V nádhernej knižočke **SPIEVANKY A HÁDANKY** spisovateľka **Mária Ďuričková** a ilustrátorka **Ľuba Končeková-Veselá** siahli po ľudovej piesni s túžbou, aby opäť zaznela z detských úst a potešila detské srdiečka. A kto tento malý umelecký skvost vydal? To sa dozviete z našej doplňovačky. Zo správnych odpovedí vyžrebujeme troch výhercov a krásnu knihu im pošleme.

DOPLŇOVAČKA

1. Listnatý strom
2. Vták, ktorý podľa povery privoláva nešťastie
3. Slovenská rieka
4. Jeden z tatranských končiarov
5. Rozprávková postava

